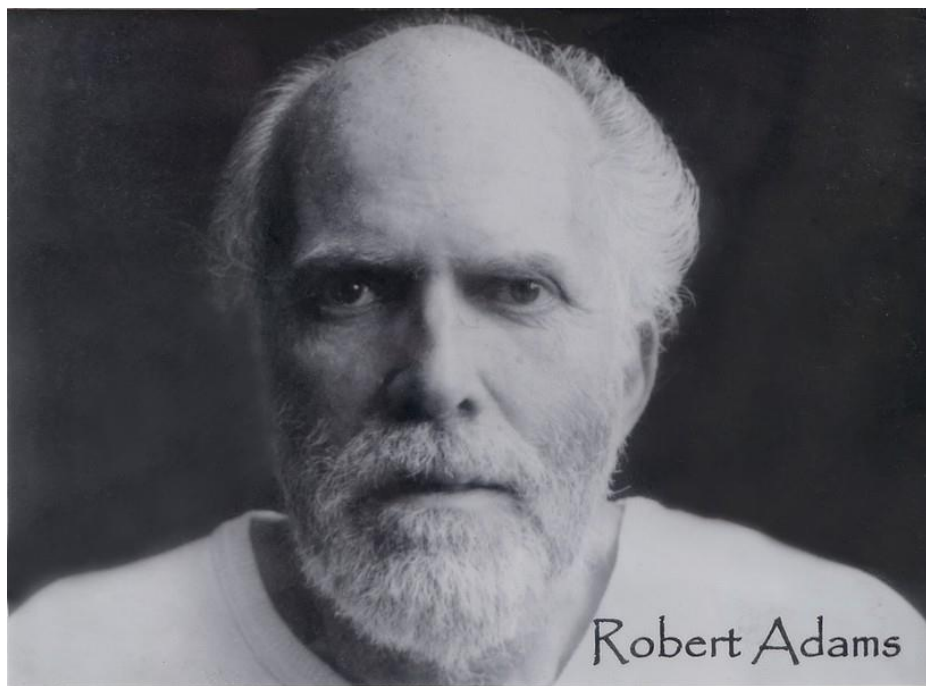

Každý hledá štěstí

satsang s Robertem Adamsem z 26. 5. 1991

zveřejněno na www.rudolfskarnitzl.cz

Robert Adams: Dobré odpoledne. Je dobré být znovu s vámi. Vítejte ve společnosti *džňána margy* (cesty *džňány* – poznání). Na Den obětí války (*státní svátek v USA – pozn. překl.*) se nás tu sešel pořádný houf. Navrhuji, abyste jinam nechodili. (*smích*)

Každý člověk hledá štěstí. Každý chce štěstí. Dokonce i bankovní lupič vykrádá banku, protože věří, že mu to přinese štěstí. Lidé vstoupí do manželství, rozvedou se, mají děti, nebo hledají určitou práci, protože věří, že jim to přinese štěstí. Ale už jsme se naučili, jak procházíme střídavým štěstím života, že nám tyto věci přinesou jen částečné štěstí.

Vše, co tu na světě děláte, podléhá zákonu proměny. Moudrý člověk to začíná pozorovat už v raném věku a spíše než by se zajímal o tento svět, začíná se snažit rozumět svému já. Kdo jsem já? Proč jsem se narodil? Jaký je smysl života? Jakmile se člověk začíná těmito věcmi zabývat, vnitřní guru – pravé Já (Self) vás začne přitahovat a vy zjistíte, že jdete vstříc duchovní cestě. Máte-li sklony k činnosti, budete sledovat cestu *karmajógy*. Jste-li založeni citově, budete sledovat cestu *bhakti*. Dáváte-li přednost racionálnímu uvažování, půjdete cestou *džňány*.

Chyba, kterou většinou udělají intelektuálové, když začínají sledovat cestu *džňány*, je ta, že věří, že pokud dostatečně usilovně studují, pokud přečtou hodně knih, pokud navštíví hodně učitelů, tak se probudí. To je vážná chyba. Bohužel se většina intelektuálů, jdoucích cestou *džňány*, stala nesmírně cynickými, chladnými, velmi domýšlivými. Přišli o lidskost. Takhle tomu je na úrovních začátečníků. Věří, že jsou absolutní skutečností a že nemohou udělat nic špatného. Samozřejmě že brzy padnou na hubu a budou muset začít rozvíjet pokoru.

Pokud stále pokračují v hledání, jsou-li ve svých srdcích upřímní, pak vnitřní guru – pravé Já, je znovu začne tlačit směrem k vnějšímu guruovi. Vnějším guruem může být strom, pták, řeka, hora nebo člověk, ale ryzí stoupenec se nestará, pod jakou formou guru přichází. Pro něj je důležité, že guru přichází. Ryzí stoupenec se úplně odevzdá boží vůli a stočí se dovnitř k míru, ke štěstí. Ryzí stoupenec začíná chápat, že je tu jediný život, jediná přítomnost, jedno pravé Já a Já jsem To. Když říkám „já jsem“, nemluvím o Robertovi. Mluvím o absolutní skutečnosti, o vědomí o *sat-čít-ánanda* (bytí-vědomí-blaženost).

Sat-čít-ánanda je naše pravé poznání, naše pravé bytím naše skutečné Já. Věříme, že jsme lidé, že s problémy procházíme životem. Někteří z nás mají materiální štěstí. Domnívají se, že to stačí. Ale jak brzy zjistíme, v rodině přichází smrt, je tu nemoc a strádání. Tyhle záležitosti uplynou, a když už věříte, že bude zase dobře, opět se něco stane a vy pokračujete v hledání, ve zkoumání.

Jste-li ve vašem hledání upřímní, náhle zjistíte, že se vašimi přáteli stává štěstí, blaženost, radost. Veškerou svoji víru věnujete univerzu. Už nevezhlížíte ke světu, jako k dárci dobra, protože začínáte chápat, že už jste štěstím, které jste hledali. Tím hledání skutečně začíná. Jóga, modlitby, meditace jsou způsoby, jak se dostat ke skutečnosti, ale Já je možné chápat jen skrze sebezkoumání, prostřednictvím *átmavičáry*.

Máte-li štěstí, začnete své duchovní hledání od vrchu. Začnete z vrchu uvědoměním, že je tu jen to, co tu vždy bylo. Že je tu jen čistá inteligence, absolutní uvědomění. Vše, co vidím, vše, co spatřuji, je Já.

Někdo vám říká, že celý vesmír je jen výplod vaší mysli. Když spíte, svět zmizí. Když sníte, svět se objeví. Když se probudíte, jste v tomto světě, ale stav snění a hlubokého spánku jsou pryč. Začnete se o to zajímat a řeknete si: „Spal jsem, snil jsem, teď jsem vzhůru.“ Přesto je zajímavé si všimnout, že já bylo vždy přítomné. Já bylo přítomné, když jste spali, když jste snili a i nyní, když jste vzhůru. Co je toto já a odkud se vzalo? Kdo svědčí tomuto takzvanému já?

Jakmile začnete hledat tuto pravdu a pokud jste ve vašem hledání opravdoví, tak budete dovedeni k mistrovi, k mudrci, který vám vysvětlí, že osobní já je jen myšlenka či představa. Říká se tomu já-myšlenka. Není skutečné. Je to myšlenka. Kde přebývá? V duchovním Srdci na pravé straně hrudi.

Zde je tzv. duchovní Srdce. Nemá to nic společného s vaším fyzickým srdcem, ani s vašimi čakrami. Je to příbytek Já, vědomí, skutečnosti. Já-myšlenka se jeví, jakože vychází ze skutečnosti a vstupuje do mozku. Jakmile se mozkiem ztotožní, začnete říkat: „Já jsem. Jsem toto. Jsem tamto.“ Když formujete „já jsem“, pak se svět i vesmír stávají skutečnými. Vycházejí z vás. Vše, celý vesmír, vyjde z vaší mysli. Vytvořili jste to a jeví se to skutečně.

Proto vám mudrc vysvětluje, že máte sledovat já-myšlenku zpátky do zdroje. Když se já-myšlenka vrátí do srdečního centra, budete svobodní. Být osvobozený znamená, že se uvidíte jako vědomí a celý svět jako jakési navršení (projevů) na vašem Já. Pak začnete chápat, že z Já plyne lidské štěstí, protože mysl či já-myšlenka vychází vně, vytváří všechny klamy světa. Vše na světě je pomíjivé. Vše podléhá zákonu proměny. Proto to nemůže být skutečné. Co je skutečné, musí být stálé a to také přebývá uvnitř vás.

Takže hledáte metodu, která by sledovala já-myšlenku zpět do zdroje. A metoda, která je vám k dispozici, je držet se já, přebývat v já, sledovat jej zpět do duchovního Srdce. Uděláte to zkoumáním: „Kdo jsem já? Ke komu já přichází? Co je zdrojem já?“ Když do vaší mysli přicházejí myšlenky, prostě se tažte: „Ke komu ty myšlenky přišly? Kdo myslí? Já. No dobře, kdo jsem já?“

Samočinně, jak s touto praxí pokračujete, zjistíte, že se věci tohoto světa stávají blaženými, protože začínáte vidět skrze iluzi, začínáte vidět skutečnost. Začínáte rozumět, že Já Jsem je opravdu vědomí, nezávislá, absolutní skutečnost.

Uplynou měsíce, možná roky. Nestaráte se o výsledky. Pokračujete v praxi. Nereagujete na životní podmínky. Váš lidský obal se začíná rozpouštět. Za všech okolností pokračujete ve ztotožňování se s Já. Přijde den, kdy už nejste osobností. Stali jste se tím, co jste hledali, a život je pro

vás jednoduchý. Už dál nezápasíte a nebojete o přežití. Všechn strach je pryč. Odhalili jste, že nejste tělo či mysl a že nejste konající. To vše bylo odevzdáno Já. Stali jste se svobodní, už nejste spoutaní, jste absolutní blažeností. Chápete, že vše je v pořádku, že vše se vyvine, jak má. Nikdy jste se nenarodili. Takže nepřijde čas, kdybyste zemřeli. Povstali jste. Už tu není nic, čeho byste se museli zmocnit, není tu nic, co musíte vlastnit, přesto se účastníte všeho, co je na světě dobré. Jste naplnění, šťastní.

Nemůžete to vysvětlit. Nelze to sdílet, ale ti, kteří se dostanou do vaší přítomnosti, cítí milost, která je vždy k dispozici. Přesto nic nečiníte. Nežůstane tu nikdo, kdo by něco dělal. Ono „já“ bylo zcela překonáno. Není tu individualita. Existuje dokonalý mír, stálé, nenarušené štěstí, stále stejné, věčné, bez proměn. Jste si vědomi Já.

Čím trávíte většinu svého času? Stáváte se tím, co děláte. Když svůj čas trávíte zkoumáním: Kdo jsem já? Odkud to já přichází?, pak se jednoho dne probudíte. Když svůj čas trávíte zájmem o svět, reagováním na okolnosti, cpaním obav do mysli, pověrami, předsudky, nesmysly, budete tak dělat dokud nezestárnete a neodhodíte tělo. Budete ovlivněni iluzí karmy a reinkarnace. Budete na sebe brát jedno tělo za druhým, dokud se nevzdáte víry, že jste tělo. Osvobodte se teď. Nevzdorujte.

(ticho)

Óm, šanti, šanti, šanti, óm. Mír. Mír.

Máte-li teď nějaké otázky, jestli chcete o něčem hovořit nebo se ptát, nebo něco sdělit, tak bez obav do toho.

Návštěvník Z.: Pane, jsem tu nový a musím se vás zeptat, proč mluvíte v metaforách? Musím se jít provětrat, protože mluvíte, jako kdyby byl život břemenem. Když se v této nádherné iluzi podívám z okna, myslím, že mě život uspokojuje. Teď a tady už nic dalšího nepotřebuji. Představuji si, jak se projíždím na koni po kopcích, jak plavu a jsem si dobře vědomý, že vše, co vidíme je model či řada obrazů nebo částic v neustálé změně. Stromy rostou a umírají, rostou a umírají, vody tečou. Proč bychom měli hledět za tohle všechno?

Robert: To je velice dobrá otázka. Když se díváte na stromy, když plavete v moři, když jedete na svém koni, to vše je v pořádku a dobré. Ale co když kůň klopýtne a vy si zlámete nohy?

Návštěvník Z.: To se stává.

Robert: Co když budete scházet z kopce, zakopnete a praštíte se hlavou o skálu? A oslepnete? Když pozorujete listy, když pozorujete květiny, tak určitou dobu trvají a pak hynou, tak je to i s lidským tělem. Proto tu má každé potěšení určitou vyrovnávající protikladnou reakci. Tenhle svět je světem dvojnosti. Když zažijete jedno, musíte zažít druhé. V jeden čas se zdáme šťastní, protože jde vše podle našich představ. Takzvaně si užíváme života, takhle to vypadá. Ale pak je tu válka, nebo někde je smrt. Così se mihne kolem a zničí potěšení. Pak jsme rozčarování. Uvažujícího člověka napadne otázka, že tu musí být ještě něco jiného. Tato proměnlivá krása nemůže být vše, co je. Tak začneme hledat uvnitř sebe, protože tam leží odpověď. Jsme-li opravdoví, začneme chápat, že je tu podklad života, který je blažeností a který způsobuje tento projev krásy, kde se nám líbí jako v mateřské školce.

Staří *rišiové* a velcí mudrci nám říkají a učí nás: Nehoňte se za krásami světa jen proto, že trvají tak dlouho. Najděte krásu uvnitř sebe. Najděte uvnitř sebe věčnou pravdu. Skutečná krása uvnitř nezanikne se smrtí těla. Je nepřetržitá, je navždy. Když se probudíte, spatříte svět jako navršený na vás samých. Uvidíte ho, jak přichází a odchází.

Uvažujte o sobě jako o školní tabuli, na níž kdosi kreslí všelijaké scény. Nakreslí šťastné scény a pak jsou smazány. Nešťastné scény a jsou smazány. A tak to pokračuje stále dokola. Ale stalo se té tabuli něco? Nic, zůstává stále stejná. Tak je to s Já. Já je absolutní vědomí. Čisté uvědomění. Nirvána. Absolutní skutečnost. Vy jste TO. Je to vámi. Není tu nějaké přicházení a odcházení. Není tu nějaká změna. Když ve vašem Srdci o TO alespoň zavádíte, pocítíte takovou radost, že budete navždy hledat pravdu vašeho bytí a pak štěstí skutečně naleznete.

Návštěvnice U.: Blaženost, kterou zakoušíte, máte v těle. Tělo není odlišné od něčeho jiného. Myslím, že jsme na to kápli.

(Robert se směje.)

Návštěvník Y.: Můžeš prosím tu otázku zopakovat?

Robert: Řekla, že si myslí, že máme spadeno na tělo. Že jsou těla jako vše ostatní. Což je docela pravda. Tělo je jako vše ostatní. Je pomíjivé, nestálé, zestárne, odhodíte ho a to je jeho konec. Takže přemýšlivého člověka napadne, že tu musí být něco dalšího. Hmm?

Návštěvnice U.: Tělo nám v probuzení nebrání. Nebo je to jeho chyba, že se neprobudíme?

Robert: Jen když se s tělem ztotožníte a věříte, že je tím trvalým Já. Brání vám v probuzení, protože jste se rozhodla věřit, že cosi, co je pomíjivé, co nikdy není stejné, je skutečné. Ale jak může být skutečné něco, co se mění? Nejste tím samým člověkem, jako před čtyřiceti lety. Když jste byla počata, nebyla jste větší, než špendlíková hlavička. A pak jste se změnila na malou holčičku a mladou slečnu a vdala jste se a měla jste děti a prošla jste všemi možnými zkušenostmi. Změny, změny, změny. Nikdy stejné. Jak to může být skutečné?

Rozumí se samo sebou, že co je skutečné, musí být věčné, stálé. Takže tělo nemůže být nikdy skutečné. Využívejte své tělo k tomu, co sem přišlo udělat. Máte tělo proto, abyste našla sebe sama. Objevila, kdo jste. Kdybyste byla strom, nebo zvíře, nebudete toho schopná. Ale protože máte tělo a mysl, nebo tak nějak se to jeví, máte schopnost odhalit vaši pravou podstatu. Tak svůj drahocenný čas využijte k probuzení. K uvědomění si pravdy o sobě.

Návštěvník S.: Co se stane s vnitřním jádrem, o kterém mluvíte? Se skutečnou částí naší bytosti?

Robert: Nic. Nestane se nic, protože to nikdy nic nebylo.

Návštěvník S.: Dobře, ale něco to být musí?

Robert: Není to něco. V našem ohraničeném myšlení věříme, že všechno musí něco být. Je to naše ego, které nám to říká.

Návštěvník S.: Jak to máme vyřešit?

Robert: Stočením se do sebe sama. Hlubokým potopením, hlubokým ponořením do vašeho Srdce. Zkoumáním: kdo jsem já? Sledováním vašich myšlenkových vzorů a dotazováním se: Ke komu to přichází? Vždy, když máte myšlenku, se ptejte: Ke komu přichází? Přichází ke mně. Kdo jsem já? Kdo je toto „mně“? A když se ptáte: kdo jsem já?, prostor mezi dotazováním se začne rozpínat a začnete prožívat okamžiky blaženosti, naprosté radosti, úplné svobody, které pak odejdou. Ale jakmile to jednou zažijete, když se vás to dotkne – ta naprostá blaženost – už se nikdy nebudete chtít vrátit k vašemu dřívějšímu životu. Budete to chtít ochutnávat navěky.

Návštěvník S.: Je toto Já odlučitelné od nás, či od sebe sama?

Robert: Ne. Je to vaše Já. To, co se zdá, že jste vy sám, se nazývá *mája*. Je to jen iluze, je to myšlenka, jakási představa. Je to podobné vodě ve fata morgáně. Když ve fata morgáně vidíte vodu, zdá se být skutečná. Když tam doběhnete a zkusíte ji chytit, sevřete hrst písku. Ale přesto, když to pozorujete, vypadá to skutečně. A tak se tělo jeví skutečné, když jej pozorujeme. Ale ve skutečnosti neexistuje. Neexistovalo a neexistuje ani svět. Je to jako sen. Když sníte, tak sen nemá žádný začátek, prostředek a konec. Nezačíná od Adama a Evy. Jen sníte části snu a pak se vzbudíte. Rozdíl mezi tímto životem a snem je, že život je o kapánek delší. Takhle se to jeví.

Návštěvník S.: Je to praktické?

Robert: Samozřejmě, že je to praktické. Zcela bez pochyb.

Návštěvník S.: Jak můžeme napořád ignorovat skutečnost tohoto světa? Když se třeba chystáme přeběhnout křižovatku?

Robert: Nic se nestane, protože vaše tělo se o sebe samo postará. Lépe, než byste potřebovali. Když začnete hledat sami sebe. Když se snažíte porozumět svému tělu, pak to neznamená, že budete

otupělí, nebo že usnete. Stejná síla, která dá vyrůst pomeranči na pomerančovníku, která nechá vyrůst pšenici na poli, bude pečovat o vás, bude pečovat o vaše tělo.

Vaše práce se zdokonalí. Vše, co budete dělat, bude efektivnější, protože už do toho nebudete zasahovat. Takže můžete svoji mysl směřovat na Boha či na Já a vaše tělo bude pokračovat v tom, kvůli čemu sem přišlo. Zkuste to. Budete překvapeni.

Návštěvník R.: Roberte, může položit teoretický dotaz?

Robert: No, jasně.

Návštěvník R.: Představa, že tohle je nic, že je to jen fata morgána... Snažím se to pochopit a intenzivně o tom přemýšlím. Když půjdu a zatahám vás za ucho a zabolí to, čím je to iluze? Je to moje iluze, nebo je to vaše iluze?

Robert: Představte si, že sníte sen, kde sedíme stejně jako teď a vy řeknete: „Roberte, půjdu a zatahám vás za ucho.“

Návštěvník R.: A když to udělám a bude to bolet?

Robert: Tak je to snová bolest. Bolí to ve snu.

Návštěvník R.: Takže je to můj sen?

Robert: Vy sníte sen, že mě přicházíte zatahat za ucho.

Návštěvník R.: Jak je to s vámi?

Robert: Já jsem součást vašeho snu. Takže to bolí.

Návštěvník U.: Ale bolí to vás?

Robert: Samozřejmě, protože jsem součástí snu.

Návštěvník R.: Je to váš sen?

Robert: Jsem ve snu. Jsem v něm obsažený.

Návštěvník R.: Takže je to váš sen, když vás to bolí?

Robert: Ne, není to můj sen. On sní sen. Existuje jen jeden sen.

Návštěvník R.: Nebolí ho to?

Robert: Cože?

Návštěvník R.: Jeho ucho to nebolí. Bolí to vaše ucho?

Robert: Protože mě tahá za ucho.

Návštěvník R.: Jeho to nebolí. Není to jeho sen. Je to váš sen.

Robert: Neříkám, že ho to bolí. Samozřejmě, že to bolí mě, protože to patří k jeho snu. Řekněme, že se objevíte v tom snu a řeknete: „Bobe, sníš, že taháš Roberta za ucho.“ On by odpověděl: „Ne, tak to není.“ A já bych také řekl: „Ne, není to tak,“ protože to bolí. Takže to není sen. Ale když se probudí, všechno je to pryč. Všechno to bylo součástí toho snu.

Návštěvník R.: A co když se zatahám za svoje ucho a zabolí to mě? Co s tím – co to znamená?

Robert: Není v tom žádný rozdíl. Nic to neznámá. Můžete snít a ve snu se zastřelit, tahat se ve snu za uši, nebo tahat někoho jiného za vlasy. Všechno se to děje ve snu, ale pak se vzbudíte. A tak je to i s tímto (světem). Všechno se tu zdá být skutečné a někteří z nás pochybují, někteří z nás se zlobí, někteří z nás chtějí něco získat, někteří z nás chtějí nějaký důkaz. Je to součást smrtelného snu. Jednoho dne se probudíte a všechno to skončí.

Návštěvník R.: Nevadí vám, když vás zatahám za ucho?

Robert: Ne, nevadí. Klidně mě zatahejte. *(smích)*

Návštěvník G.: Roberte, kdo tenhle sen vytvořil?

Robert: Nikdo. Sen neexistuje. *(smích)*

Návštěvník T.: Tak co to je, když se z něj nakonec probudíme?

Robert: Probouzíte se k vašemu Já. A tato ne-věc je vědomá blaženost.

Návštěvník T.: Tak nač potřebuji tělo a kdo mi je dal?

Robert: Nikdo vám ho nedal a nepotřebujete ho. Tělo je jen iluzí, je to myšlenka. Je to jakási představa. Jeví se skutečné. Podobně jako ve snu.

Návštěvník T.: Protože cítí bolest, cítí bolest a ...

Robert: Není rozdíl v tom, co cítíte. Můžete cítit štěstí, můžete cítit bolest, můžete se cítit skvěle, můžete cítit cokoli. Vše je to součástí snu. Ale když se vzbudíte, je po všem.

Návštěvník T.: Ale do čeho se probudím? To mě mate. Právě teď sním a řekněme, že ve svém snu vidím tuhle místnost, vidím tu každého člověka, cítím jídlo a dívám se na svíčky a na obrázky v tom svém snu. A pak se vzbudím. K čemu se vzbudím?

Robert: Probudíte se k blaženosti, k vědomí, k absolutní skutečnosti. Omezené nemůže chápat neomezené. Mysl dokáže myslet jen tak, jak doposud. Je prakticky nemožné vysvětlit, co je doopravdy štěstí. Musíte to zažít prostřednictvím sebe.

Návštěvník T.: Přichází to po kousíčkách, nebo přijde pořádný nářez?

Robert: Skutečné probuzení přijde náhle. Ale předtím jsou tu malé ochutnávky. Je tu trocha skutečnosti, kterou začnete pociťovat. Tak poznáte, že je tu cosi většího a krásnějšího, než jste si kdy dokázali představit.

Návštěvník T.: Zůstane to s vámi, nebo to od vás odejde?

Robert: Skutečné Já, skutečná blaženost je vždy stále s vámi. Jakmile ji tedy jednou zažijete, „vy“ zmizíte a stanete se skutečností. Která je věčná. Jakmile je jednou překročeno „já“, „mě“, „ty“, není tu žádný návrat zpět a jste navždy volní.

Návštěvník T.: Můžete být volný s tělem?

Robert: Na vaše tělo se už dále nedíváte jako na tělo. Tělo je prostě součástí navršení na Já (překrytí Já). Je to jako se světem. Svět pořád vidíte, ale jakoby v zrcadle. Všechno je jakýsi odraz. Když se to snažíte uchopit, chytíte zrcadlo. Ale zrcadlo jste vy, takže vy jste Já a nemůžete být chyceni – jste naprosto svobodní, jste čisté uvědomění a vaše trápení skončilo.

Návštěvník U.: Jak poznáme, že ta blaženost není součástí toho snu? Jaký je rozdíl?

Robert: Rozdíl je v tom, že když se probudíte ze snu, uvědomíte si, že sen skončil. Stejně je tomu i při uvědomění si sebe sama...

Návštěvník U.: Pořád však můžete snít.

Robert: Ne, víte, že jste Já. Když jste si vědomý snu, jste ještě snící?

Návštěvník U.: Ano. Vzbudil jsem se v mém snu a pořád sním.

Robert: Když jste se dnes ráno probudil, když jste měl v noci sen, tak jste (ráno) nebyl snící.

Návštěvník U.: Ne, ale měl jsem sny, kde jsem se probudil do snu, ale nevzbudil jsem se.

Robert: Samozřejmě. Ale když jste se ráno probudil, byl jste si svého snu vědom.

Návštěvník U.: Jo, jak mám vědět, že to není další sen?

Robert: Když se probudíte ke svému Já, bude existovat jedině Já. Už tu nikdy nebudou sny, nebo snící, který má sen.

Návštěvník U.: Neznáme to, jenom nám o tom povídáte.

Robert: Zažijte to sám pro sebe.

Návštěvník U.: Dokud to tak nebude, tak vás bereme za slovo.

Robert: Má slova vynechte. Nikdy jsem vám neřikal, že mě máte brát za slovo. Obvykle vám říkám, jak už ze začátku víte: „Nevěřte tomu, co říkám.“ Proč? Spolehněte se na vlastní zkušenost. Objevte ji pro sebe.

Návštěvník U.: Když ji neznám?

Robert: Hleďte ji, praktikujte.

Návštěvník U.: To dělám, ale pořád nic.

Robert: Jednoho dne to tu bude. Nikdy se nevzdávejte.

Návštěvník Y.: Když duch nikdy nespí, tak co se probouzí?

Robert: Když duch nikdy nespí, tak co by se budilo?

Návštěvník Y.: Hm, hm,... co je to, co se budí?

Robert: Ve skutečnosti se nic nebudí, protože vlastně vůbec nic nikdy nespalo. Tyto pojmy používáme jako metaforu – spaní, probouzení. Jste to Já, které vždy bylo, vždy je a nikdy nezmizí. To je vaše skutečnost. Nikdy jste nespal, a proto se nemusíte probouzet.

Návštěvník B.: Roberte, není to tak, že ráno se budí já-myšlenka.

Robert: Já-myšlenka se neprobouzí, já-myšlenka mizí.

Návštěvník B.: Ne, myslím ráno.

Robert: Jo tak. Když se ráno probudíte, probudí se já, já vyjde z vašeho nitra, z vašeho duchovního Srdce a začne se projevovat jako svět, vaše mysl a vesmír.

Návštěvník B.: Takže je to mysl, která se probouzí. Probudí se paměť.

Robert: Jeví se to, že se probouzí já-myšlenka a ta způsobuje (projevení) světa.

Návštěvník B.: Roberte, když se ptáme: kdo jsem já?, a zůstáváme tišší, nezakusíme žádnou odpověď.

Robert: Ano.

Návštěvník B.: Co se děje pak? Zkusit se úplně uvolnit, pustit všechno do ticha, zcela uvolnit naši pozornost?

Robert: Když se ptáte: kdo jsem já?, a odpovíte, je to odpovídání ega. Abyste ego zničili, nadhodíte otázku a čekáte, nadhodíte otázku a čekáte, pořád dokola. Ptáte se: kdo jsem já?

Návštěvník B.: Co když tu nejsou žádné myšlenky, aby se ptaly?

Robert: Pak zůstáváte v tichu, pozorujete, sledujete. Jednoho dne já zmizí. A když se to stane, vaše pravé Já mohutně zazáří.

Návštěvník B.: Máme zkusit uvolnit naši pozornost od mozku?

Robert: Ne.

Návštěvník B.: Prostě to jen pustit a uvolnit se? Víím, že když jsem tiše, má pozornost, místo aby se zaostřovala, klesá do oblasti srdce.

Robert: Stane se to samo sebou.

Návštěvník B.: Jo.

Robert: Když se snažíte, budete odměněni.

Návštěvník B.: Jasně, jen se úplně uvolnit, takže tu vůbec není žádné ohnisko pozornosti.

Robert: Ano. Pustíte to a pak se to stane.

Návštěvník B.: Pak je tu jakýsi tlak na pravé straně.

Robert: Jo, to je dobré...

Návštěvník B.: Je to správné?

Robert: ... je to správné.

Návštěvník B.: Roberte, co se pak stane? Když to pustíte a když je tu tlak na pravé straně. Co se pak dělá?

Robert: Vnitřní pravé Já táhne vaši mysl k zániku. Jakmile je vaše mysl zničená, jste vaším Já. Prostě sledujte, pozorujte a nereagujte. Když přijdou nějaké myšlenky, ptejte se: „Ke komu přišly?“ A pak se vraťte zpátky – kdo jsem já? A nechte to, ať si to jde přirozeně svojí cestou.

Návštěvník B.: Takže celé zkoumání je jen proto, aby nám pomohlo zastavit ztotožňování se s já-myšlenkou a začít se ztotožňovat s tímto tichem?

Robert: Veškeré zkoumání je tu kvůli odstranění mysli. Odstranění já a ega, což je jedno a to samé. A jak budete se zkoumáním pokračovat, ego a mysl budou menší a menší. Dokud nebudou úplně zničeni. Vedete si dobře, pokračujte.

Návštěvník U.: Říkal jste – pokud jsem tomu dobře rozuměl – že není žádný sen, ze kterého by existovalo probuzení?

Robert: Není tu sen, z něhož by bylo probuzení, protože jste nikdy nesnil.

Návštěvník U.: To znamená, že je všechno oukej, fakt?

Robert: Vše je v pořádku tak, jak to je.

Návštěvník H.: Ať se děje cokoli, je to v pořádku, není žádná výjimka?

Robert: Přesně.

Návštěvník H.: Neustále je to v pořádku. Není nic mimo to?

Robert: Správně.

Návštěvník H.: To je nepředstavitelné.

Robert: Tak to chodí.

konec nahrávací pásky